

Савата. — Ти него пъкъ да видишъ — чудо! Съ едно ухо е, ама по-умно отъ другитъ, дето сж съ две . . . Марко го викатъ. Отъ два километра ме познава . . . и реве, че се кжса . . .

Енчо се ухили.

Савата изведнажъ се замисли, пакъ нахлупи фуражката си и рече:

— Сега да видимъ какво ще правимъ съ тебе! Що ми трѣбваше да те измѣквамъ! Пари нѣмашъ, азъ имамъ само три лева, пъкъ кондукторътъ следъ половинъ часъ пакъ ще мине. Ай дяволъ да го вземе, да бѣше си лежалъ отдолу, ама и азъ — нѣмахъ си друга работа!

Почеса се по тила и отсѣче:

— Слушай! Ще чакашъ тукъ, докато дойда. Азъ ще наредя нѣщо. Докато минатъ пакъ за билетитъ, ще се върна и ще ти купимъ билетъ.

Енчо се сви въ жгъла, а Савата влѣзе въ купето.

— Кжде ходишъ, бре юначе? Я ела да ни посвиришъ пакъ! — викнаха пжтницитъ.

— Да посвирия, ама този пжтъ ще платите, — засмѣ се Савата. — Тамъ единъ сиромасъ си загубилъ билета, плаче, та се кжса . . . ще го свалятъ